I sag nr. 55/72,

hvis genstand er en anmodning rettet til Domstolen i henhold til artikel 177 i EØF-Traktaten af Finanzgericht i Hessen (7. afdeling) i det øjemed, i den sag, som verserer for den nævnte ret mellem

GESELLSCHAFT FÜR GETREIDEHANDEL AG, Düsseldorf,

og

EINFUHR- UND VORRATSSTELLE FÜR GETREIDE UND FUTTERMITTEL, Adickesallee 40, Frankfurt am Main,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af EØF-Kommissionens beslutninger af 7. januar 1966 (Journal officiel, supplément agricole nr. 1 af 12. januar 1966, side 16/66 tavle B), af 28. januar 1966 (JO supplément agricole nr. 4 af 2. februar 1966, side 118/66 tavle B), af 18. februar 1966 (JO supplément agricole nr. 7 af 23. februar 1966, side 214/66 tavle B), af 28. februar 1966 (JO supplément agricole nr. 8 af 2. marts 1966, side 250/66 tavle B) og af 4. marts 1966 (JO supplément agricole af 9. marts 1966, side 285/66 tavle B),

har

DOMSTOLEN,

der er sammensat af: R. Monaco, fungerende præsident (afdelingsformand), P. Pescatore (afdelingsformand), A. M. Donner (refererende dommer), J. Mertens de Wilmars og H. Kutscher, dommere,

generaladvokat: K. Roemer
justitssekretær: A. Van Houtte

afsagt følgende

DOM

Faktiske og retlige forhold

I — Faktiske forhold og retsforhandlingen

De faktiske forhold og retsforhandlingens forløb kan sammenfattes således:

I tiden fra januar til marts 1966 har sagsøgte i hovedsagen givet sagsøgeren i hovedsagen et vist antal importtilladelser for terminshandeler; tilladelserne gjaldt import af majs hidrørende fra Italien,

som sagsøgeren ville foretage i tiden fra januar til juni 1966. I importlicenserne har sagsøgte fastsat afgiftssatserne henholdsvis for import, foretaget inden for fristen, og for import, som har fundet sted efter dennes udløb.

Det drejede sig om den afgift inden for Fællesskabet, som er hjemlet i artikel 2 i forordning nr. 19 for at udligne de forskelle i kornpriserne i de forskellige medlemsstater, som bestod i den periode, da det fælles marked for landbrugsvarer befandt sig på et overgangsstadium. Afgiftsbeløbet svarede til forskellen mellem prisen franco grænsen i Tyskland på majs hidrørende fra Italien og den tyske tærskelpris med fradrag af et forud fastsat beløb. Det påhvilede Kommissionen at fastsætte prisen franco grænsen efter de regler, der er givet i artikel 3 i Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 vedrørende den gradvise gennemførelse af en fælles markedsordning for korn, JO, side 933/62.

I henhold til Kommissionens forordning nr. 89 af 25. juli 1962, som fastlægger de kriterier, der skal anvendes ved fastsættelsen af priserne franco grænsen for korn, mel, gryn og fine gryn, JO, side 1899/62, skulle prisen franco grænsen fastsættes under hensyntagen til transportomkostningerne på grundlag af den mest fordelagtige pris, der er noteret på de markeder i Italien, som er mest repræsentative for eksport til Tyskland (art. 2). Ved repræsentative markeder skulle forstås de italienske markeder, hvorfra majs kunne eksporteres til den mest fordelagtige pris til Tyskland (art. 3). Den mest fordelagtige pris var den, som under hensyntagen til de priser, der opnåedes på de mest repræsentative markeder, og til transport- og handelsomkostninger, som endnu ikke var medregnet i disse priser, lå på det laveste niveau i forhold til kvaliteten (art. 4, stk. 1). Transportomkostningerne var defineret i artikel 5 i forordning nr. 89.

Dette grundlag blev regelmæssigt tilvejebragt af de italienske myndigheder, som beregnede prisen franco grænsen og derefter meddelte Kommissionen de foreliggende oplysninger (art. 7). Kommissionen fastsatte, efter at have kontrolleret oplysningerne hver fredag, priserne franco grænsen (artiklerne 8 og 9). De kompetente tyske myndigheder beregnede da de inden for Fællesskabet gældende afgiftsbeløb efter den fremgangsmåde, som er nævnt i artikel 15 i forordning nr. 19.

Sagsøgeren i hovedsagen har for Finanzgericht i Hessen indbragt spørgsmålet om fastsættelsen af afgifterne i importcertificaterne. Parten er af den mening, at Kommissionen fejlagtigt har taget sit udgangspunkt for beregningen af prisen franco grænsen i den markedspris, der gjaldt for majs, importeret fra USA, og ikke i den højeste pris for majs, avlet i Italien. Den markedspris, som Kommissionen har anvendt som beregningsgrundlag, var heller ikke den pris, der opnåedes på de mest repræsentative markeder for eksport til Tyskland af majs hidrørende fra Italien. Endelig gør sagsøgeren i hovedsagen gældende, at Kommissionen ved omregningen til DM af prisen franco grænsen, som var fastsat i lire, burde have anvendt den faktisk gældende valutakurs i stedet for den valutakurs, der var opgivet til Den internationale Valutafond.

Da Finanzgericht i Hessen er af den opfattelse, at fastsættelsen af prisen franco grænsen er en beslutning fra en af De europæiske Fællesskabers institutioner, har den ved kendelse af 28. juni 1972, registreret ved Domstolens justitskontor den 3. august 1972, besluttet at stille følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er EØF-Kommissionens beslutninger, som er offentliggjort i Journal officiel CEE (supplément agricole) nr. 1 af 12. januar 1966, side 16/66 B; nr. 4 af 2. februar 1966, side 118/66 B; nr. 7 af 23. februar 1966, side 214/66 B; nr. 8 af 2. marts 1966, side 250/66 B og nr. 9 af 9. marts 1966, side 285/66 B, hvorved prisen franco grænsen for import til forbundsrepublikken Tyskland af majs hidrørende fra Italien fastsættes, gyldige?«

Ved kendelse af 18. oktober 1972 har Domstolen besluttet at behandle sagerne

41/72 og 55/72 under et i den mundtlige forhandling.
I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF's Domstol har sagsøgeren i hovedsagen og Kommissionen indgivet skriftlige udtalelser.
Efter at den refererende dommer havde forelagt sin rapport, og efter at generaladvokaten var hørt, har Domstolen besluttet ikke at indlede bevisførelse i sagen. Sagsøgeren i hovedsagen og Kommissionen har fremsat mundtlige bemærkninger i retsmødet den 16. november 1972. Sagsøgeren i hovedsagen har været repræsenteret af advokat F. Modest fra Hamborg, Kommissionen af sin juridiske rådgiver, P. Kalbe.
Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. december 1972.

II — Indlæg, indgivet i henhold til artikel 20 i Protokollen vedrørende Statutten for EØF's Domstol

De indlæg der er indgivet i henhold til artikel 20 i Statutten for EØF's Domstol kan gengives således:

1. *Sagsøgeren i hovedsagen* anfører, at ifølge Domstolens dom i sagen 16/65 (Dom af 1. december 1965 i sagen 16/65 Firma C. Schwarze mod EVSt, Domssamling 1965, fransk udgave, side 1081) skulle Kommissionen som grundlag for beregningen af prisen franco grænsen have anvendt noteringerne på importeret majs, der blev udbudt til salg i Padova (US-Yellow Corn 2) og ikke noteringerne på hjemmeavlet majs.
Da prisen på importeret majs lå omkring 3 000 lire under prisen på hjemmeavlet majs, ville priserne franco grænsen være faldet fra 10. december 1965 med et tilsvarende beløb, hvad der ville have medført en forhøjelse af de opkrævede afgifter ved import til Tyskland af majs hidrørende fra Italien.
Sagsøgeren hævder, at i sammenligning med det nederlandske marked for byg, som Domstolens dom i sagen 16/65 vedrører, udviser det italienske marked for majs flere særlige kendetegn.
Principperne i denne dom kan ikke overføres uden videre på den foreliggende sag. For det første havde Domstolen til grund for sin dom lagt den antagelse, at importeret og hjemmeavlet korn af samme kvalitet og derfor i stand til at erstatte hinanden skulle have samme pris. Men i den foreliggende sag er det utvivlsomt, at prisen på importeret majs var lavere end på det hjemlige produkt. Derfor måtte man gå ud fra, at den importerede majs var af en mindre god kvalitet end majs, avlet i Italien. Under disse omstændigheder skulle Kommissionen gå frem efter de retningslinjer, der er nævnt i artikel 6 i forordning nr. 89, dvs. bestemme kvaliteten på US-Yellow Corn 2 og sammenligne den med den kvalitetsnorm, hvorpå den italienske indikative pris for majs bygger. Derefter skulle prisen på importeret majs korrigeres med de i Italien gældende koefficienter for anvendelse af de indikative priser og interventionspriserne.
Når der består en forskel mellem den kvalitetsnorm, hvorpå den italienske indikative pris bygger, og den kvalitetsnorm, hvorpå tærskelprisen er fastsat, skal den pris, der fremkommer ved den første korrektion ved hjælp af de udligningskoefficienter, der nævnes i artikel 11 i Kommissionens forordning nr. 61 af 25. juni 1962 om fastsættelse af kvalitetsnormer for korn, tilpasses udligningskoefficienterne for disse normer og kvalitetsnormerne for de nationale indikative priser, JO side 1671/62.
Man kunne ud fra de argumenter, som sagsøgeren har fremført, antage, at priserne på majs avlet i Italien på de mest repræsentative markeder var udtryk for den italienske indikative pris. Den importerede majs »US-Yellow Corn 2« måtte i så fald være af ringere kvalitet end den italienske kvalitetsnorm, dvs. den hjemmeavlede majs. Den første korrektion, som er hjemlet i artikel 6 i forordning nr. 89, skulle derfor gå ud på at forhøje prisen på »US-Yellow Corn 2« til samme højde som den pris, der betales for majs af italiensk oprindelse. Den

anden korrektion skulle gælde de eventuelle forskelle mellem tærskelprisens kvalitetsnorm og kvalitetsnormen for den italienske indikative pris, forskelle, som efter sagsøgerens opfattelse ikke forelå. Hvis Kommissionen var gået frem som ovenfor angivet, ville den pris franco grænsen, den havde fastsat, svare til de priser, der gjaldt for hjemmeavlet majs, selv om Kommissionen havde lagt prisen på importeret majs til grund for sin beregning.

Sagsøgeren opfordrer Domstolen til at anmode Kommissionen om at fremlægge hele grundlaget for beregningen af de priser franco grænsen, som den har fastsat ved de omtvistede beslutninger.

I tilfælde af, at det skulle vise sig, at forskellene mellem priserne på importeret majs og hjemmeavlet majs ikke kan forklares ved kvalitetsforskelle, må det formodes, at der i det mindste i året 1965/66 har været en spaltning af det italienske majsmarked. Derfor var det princip, at korn af samme art, når kvaliteten er den samme, har samme pris, trådt ud af funktion.

Under disse betingelser ville overholdelsen af principperne i den dom, der er afsagt i sagen 16/65, føre til resultater, der strider imod forordning nr. 19's formål.

De væsentligste formål med forordning nr. 19 er fremme af handelen med korn inden for Fællesskabet. Det er i dette øjemed, at artikel 2 har fastsat det beløb, der skal trækkes fra afgiften inden for Fællesskabet. Derfor har Kommissionen i sin forordning nr. 86 af 25. juli 1962, der giver bestemmelser med henblik på at undgå omlægninger i handelen med korn, JO, side 1894/62, begrænset præferencen til korn, høstet i den eksporterende medlemsstat. Endvidere bestemmer denne forordning, at ved import af korn, der frit kan omsættes i den eksporterende medlemsstat, men som er høstet i et andet land, ikke alene bortfalder præferencen, der følger af fradrag af det forud fastsatte beløb, men der må også anvendes en afgift som for tredjelande. I sådanne tilfælde bliver cif-prisen for korn, hidrørende fra tredjelande, grundlaget for beregningen af afgiften.

Af de foranstående betragtninger må man slutte, at i henhold til artikel 1 i forordning nr. 86 kan princippet om ombyttelighed af korn af samme art og samme kvalitet ikke anvendes på handelen mellem Fællesskabets medlemmer.

Anvendelsen af fortilfældet, sag 16/65, på den foreliggende sag kan medføre forstyrrelser i handelen med korn inden for Fællesskabet. Det ville herefter ikke være muligt til en medlemsstat at importere korn, høstet i en anden medlemsstat, i tilfælde, hvor korn, hidrørende fra tredjelande og frit omsætteligt i det sidstnævnte land, solgtes til mere fordelagtige priser end dem, der betaltes for det hjemlige produkt. Dette resultat ville være i strid med formålet i forordning nr. 19. Sagsøgeren konkluderer, at prisen franco grænsen i tilfælde af en spaltning af markedet, må beregnes på grundlag af prisen for det hjemlige produkt.

2. Sagsøgeren rejser endvidere indvending imod valget af Padova som det mest repræsentative marked for eksport af majs hidrørende fra Italien til Tyskland. Omfanget af omsætningen af majs dér er minimalt i forhold til omsætningen på markedet i Milano. Prisforskellene mellem disse markeder — i året 1965/66 har priserne på markedet i Milano konstant været ca. 2 000 lire højere end priserne på markedet i Padova — kan kun forklares ved den mindre betydning, markedet i Padova har for handelen med importeret majs. Det er derfor klart, at Kommissionen skulle have valgt Milano som det mest repræsentative marked.

3. Endelig gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen skulle have draget omsorg for, at sagsøgte i hovedsagen ved omregningen til DM af prisen franco grænsen, der var beregnet i italienske lire, anvendte den faktisk gældende valutakurs og ikke den kurs, som var opgivet til Den internationale Valutafond (Valutafonden).

I løbet af vinteren 1965/66 har de faktiske kurser varieret fra 64,34 DM til 64,37 DM for 10 000 lire. Derimod har den kurs, der blev opgiver til Valutafonden, været nøjagtig 64 DM for 10 000 lire.

Anvendt på den omtvistede pris franco grænsen vil dette medføre en prisforskel på fra 1,71 DM til 1,84 DM pr. ton majs. Ganske vist skal medlemsstaterne i henhold til artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 129 af 23. oktober 1962 vedrørende værdien af regningsenheden og de valutakurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik, JO, side 2553/62, omregne prisen franco grænsen, der er udtrykt i regningsenheder, ved hjælp af den valutakurs, som er oplyst til Valutafonden.

Men i tilfælde, hvor forskellen mellem de to kurser ville bringe funktionen af de fælles markedsordninger eller iværksættelsen af den fælles landbrugspolitik i fare, kan Rådet og Kommissionen tillade anvendelse af den faktiske valutakurs (art. 2 i forordning nr. 129). En forstyrrelse af markedet var så meget mere sandsynlig, som Den tyske Forbundsrepublik har fastsat den grænse, som omtales i artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 67 af 11. juli 1962, hvorved fastlægges kriterier for ændring af de afgifter, som opkræves af korn, mel, gryn og fine gryn, JO, side 1860/62, til 0,75 RE.

Ifølge sagsøgerens beregninger var den forskel, der fremkom på grund af de to variationer i beregningsgrundlaget for afgiften, fra 4,71 DM til 4,84 DM pr. ton majs. Følgelig har Kommissionen misbrugt sin ret til at udøve et skøn ved ikke at gøre brug af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 129.

4. *Kommissionen* har gjort rede for, at den i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 89 først har baseret beregningen af prisen franco grænsen på de laveste priser, der noteredes på dette tidspunkt i Padova for majs, avlet i Italien. Denne fremgangsmåde svarede i princippet til den, der generelt fulgtes af Kommissionen over for de andre medlemsstater. I tilfælde af, at der ikke fandtes notering af hjemmeavlet korn i den eksporterende stat, eller hvis denne notering var højere, blev priserne franco grænsen imidlertid bestemt på grundlag af de priser, der var fastsat for importeret korn, en fremgangsmåde, som Domstolen har bekræftet lovligheden af i den dom, den har afsagt i sagen 16/65.

I sammenligning med markederne i de andre medlemsstater, har det italienske majsmarked udvist det særpræg, at prisen på det hjemlige produkt fastsattes uafhængigt af prisen på importeret majs, således at prisen på »US-Yellow Corn 3« som oftest var fra 1 500 til 3 000 lire lavere end prisen for hjemmeavlet hybrid majs. Spørgsmålet om beregningen af prisen franco grænsen var derfor: beregning enten på grundlag af den absolut laveste pris, dvs. prisen for importeret majs, eller på grundlag af den laveste pris på det hjemlige produkt. I begyndelsen har Kommissionen, der gik ud fra, at afgiften, afledt af prisen franco grænsen, kun var anvendelig på korn, som var høstet i den eksporterende medlemsstat, valgt den sidstnævnte løsning.

Men i slutningen af året 1965 fik den flere og flere fingerpeg om, at majs, hidrørende fra tredjelande, og falskt betegnet som majs, høstet i Italien, var blevet eksporteret til Tyskland.

Siden gennemførelsen af den fælles markedsordning for korn havde eksporten til Tyskland af majs, der angiveligt var høstet i Italien, fået en udstrækning, som ikke stod i forhold til de normale kvantiteter. (Eksporten af majs til Tyskland steg fra i alt 211 tons i 1962 til 503 738 tons i 1965 for atter at falde til 13 346 tons i 1967 efter ændringen af beregningsmåden af priserne franco grænsen).

Under disse omstændigheder har Kommissionen fundet det nødvendigt at udfylde hullet i gennemførelsen af afgiftssystemet i Tyskland ved at basere beregningen af priserne franco grænsen for eksport til Tyskland af majs, hidrørende fra Italien, på de priser, der noteredes for »US-Yellow Corn 3«, og dette skete med virkning fra 10. december 1965.

5. Sagsøgerens indvendinger mod valget af Padova som »det mest repræsentative marked« er ubegrundede.

Efter definitionen i artikel 3 i forordning nr. 89 skal som repræsentativt betragtes »det marked, hvorfra varen kan ekspor-

teres til den mest fordelagtige pris til den importerende medlemsstat«. Markederne i Lombardiet blev taget i betragtning udelukkende af handelsmæssige grunde. I den henseende var Ravenna en af de vigtigste havne for import af majs, hidrørende fra Nordamerika. Det nærmeste marked for korn var Padova, som fordi udbudet af importeret og hjemmeavlet majs mødtes her, var et mønstergyldigt marked for fastsættelse af majsprisen. Lignende betingelser findes i Milano, men på grund af dens beliggenhed længere inde i landet var prisniveauet her højere end i Padova. I overensstemmelse med den klare bestemmelse i artikel 3 i forordning nr. 89 måtte valget falde på Padova.

Kommissionen imødegår endvidere sagsøgerens anbringende, hvorefter udbudsprisen på importeret majs i Padova skulle ligge under den da gældende tærskelpris.

6. Med hensyn til den valutakurs, der er anvendt ved beregningen af prisen franco grænsen, hævder Kommissionen, at den skulle anvende den officielle parikurs, opgivet til Valutafonden. Selv om Kommissionen har mulighed for at anvende den faktisk gældende valutakurs i undtagelsestilfælde, har den ikke gjort brug af denne mulighed, fordi de foreskrevne betingelser i dette tilfælde ikke alle var opfyldt.

Præmisser

1 Ved kendelse af 28. juni 1972, indgået til justitskontoret den 3. august 1972, har Hessisches Finanzgericht anmodet Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse om gyldigheden af EØF-Kommissionens beslutninger, som er offentliggjort i Journal officiel CEE, supplément agricole, nr. 1 af 12. januar 1966 (side 16/66 B), nr. 4 af 2. februar 1966 (side 118/66 B), nr. 7 af 23. februar 1966 (side 214/66 B), nr. 8 af 2. marts 1966 (side 250/66 B) og nr. 9 af 9. marts 1966 (side 283/66 B), hvorved prisen franco grænsen for import af majs hidrørende fra Italien, til Forbundsrepublikken Tyskland fastsættes.

2 Det fremgår såvel af sagens akter som af retsforhandlingen ved Domstolen, at der er fremsat tre klagepunkter mod disse beslutninger:

a) valget af noteringen for majs, importeret fra USA, som beregningsgrundlag ved fastsættelsen af prisen franco grænsen på majs, importeret til Tyskland, hidrørende fra Italien;

b) valget af Padova som det mest repræsentative marked i henhold til artikel 3 i Kommissionens forordning nr. 89 og

c) den valutakurs, som er anvendt ved beregningen af prisen franco grænsen.

Vedrørende det første klagepunkt

3 Efter ordlyden af artikel 2 i Kommissionens forordning nr. 89 af 25. juli 1962 (JO 1962, side 1899) bestemmes prisen franco grænsen på grundlag af den pris, som er mest fordelagtig for den importerende medlemsstat;

efter ordlyden af artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 86 af 25. juli 1962 (JO 1962, side 1894) lægges de inden for Fællesskabet gældende afgifter på korn, der er høstet i den eksporterende medlemsstat, og afgiften over for tredjelande opkræves kun, hvis varerne ikke er høstet i den eksporterende medlemsstat;

i henhold til artiklerne 2 og 9 i Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 (JO 1962, side 933) fastsættes størrelsen af de inden for Fællesskabet gældende afgifter på grundlag af forskellen mellem prisen franco grænsen og den importerende medlemsstats tærskelpris, efter at et forud fastsat beløb er trukket fra.

4 Ved at sammenholde disse bestemmelser når man til, at prisen franco grænsen skal beregnes på grundlag af den mest fordelagtige pris på den vare, der er høstet i den eksporterende medlemsstat.

Denne konklusion bekræftes af motiv nr. 9 for forordning nr. 19, hvorefter »den ordning, der oprettes, skal gøre det muligt til gunst for medlemsstaterne at opretholde den præference, som følger af anvendelsen af traktaten«.

5 Med virkning fra 10. december 1965 har Kommissionen beregnet prisen franco grænsen for majs, importeret til Tyskland fra Italien, ikke på grundlag af den mest fordelagtige pris på varen, høstet i Italien, men på grundlag af den mest fordelagtige pris på importeret majs, hvilken pris på dette tidspunkt lå ca. 3 000 lire lavere end prisen på italiensk majs.

Kommissionen har gjort gældende, at denne afvigelse fra det almindelige princip nødvendiggjordes deraf, at store kvantiteter majs hidrørende fra tredjelande var blevet eksporteret til Tyskland under falsk angivelse af, at varen var høstet i Italien, og at dette misbrug kunne forhindres ved fastsættelse af prisen franco grænsen på grundlag af den mest fordelagtige pris på importeret majs.

6 Det er en betingelse for, at reglen om, at prisen franco grænsen beregnes på grundlag af prisen på det hjemlige produkt, kan fraviges, at hjemlige og importerede produkter er fuldstændig ombyttelige, og at de udbydes til en ensartet markedspris.

Beregningen af prisen franco grænsen på grundlag af markedsprisen for importeret majs, hvis pris er lavere end prisen på hjemmeavlet majs, har til følge, at eksport af hjemmeavlet majs hindres derved, at den fordel, der følger af anvendelsen af det forud fastsatte beløb, som omhandles i artikel 2 i forordning nr. 19, og af eksistensen af fortjenst-margenen, som omhandles i artikel 4 i forordning nr. 89, bliver betydeligt indskrænket eller holt bortfalder.

En sådan beregningsmåde må derfor være uforenelig med det klart udtrykte formål med forordning nr. 19.

7 De omtvistede beslutninger er derfor ikke gyldige for så vidt, som de ved fastsættelsen af prisen franco grænsen har lagt den mest fordelagtige pris på majs, importeret fra et tredjeland, til grund.

Vedrørende det andet klagepunkt

8 I henhold til artikel 3 i forordning nr. 89 skal de markeder, hvorfra varen kan eksporteres til den mest fordelagtige pris til den importerende medlemsstat, anses for de mest repræsentative markeder.

De betingelser, der nævnes i denne bestemmelse, er opfyldt, når det marked, hvorfra varen kan eksporteres til den mest fordelagtige pris til den importerende medlemsstat, kan betragtes som et vigtigt marked i sammenligning med andre repræsentative markeder.

9 I kraft af de mængder italiensk og importeret majs, der omsættes på markedet i Padova, har Kommissionen haft grund til at anse dette marked, sammenlignet med de andre vigtige markeder i Norditalien, som vigtigt for den internationale handel med denne kornsort.

Det er i øvrigt ikke bestridt, at de mest fordelagtige priser for eksport af majs fra Italien til Tyskland er noteret på børsen i Padova.

10 Derfor kan klagen over valget af Padova som det mest repræsentative marked i den betydning, dette begreb har i artikel 3 i forordning nr. 89, ikke tages til følge.

Vedrørende det tredje klagepunkt

11 I henhold til artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 129 af 23. oktober 1962 (JO 1962, side 2553) skal Kommissionen anvende de valutakurser, som opgives til Den internationale Valutafond, ved beregningen af de forskellige priser inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik.

I henhold til artikel 2, stk. 2, i samme forordning kan anvendelse af den faktisk gældende valutakurs tillades i undtagelsestilfælde, hvor gennemførelsen af den fælles markedsordning for landbrugsområdet er bragt i fare.

12 De oplysninger, som sagsøgeren i hovedsagen er fremkommet med vedrørende de ubetydelige udsving i den faktisk gældende kurs på lire i løbet af vinteren 1965/66, kan ikke sandsynliggøre faren for forstyrrelse af majsmarkedet.

Det spillerum på fra 0,45 til 0,75 RE pr. ton i grundlaget for beregningen af landbrugspriser, som artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 67 af 11. juli 1962 (JO 1962, side 1860) tillader, fastlægger de grænser for udsving i valutakurserne, inden for hvilke der under ingen omstændigheder kan foretages en ændring af afgiftssatsen.

Man kan ikke heraf slutte, at ethvert udsving udover disse grænser i sig selv er et tegn på en alvorlig forstyrrelse, som kan bringe de fælles markedsordningers virkning eller iværksættelsen af den fælles landbrugspolitik i fare.

13 Derfor kan dette klagepunkt ikke tages til følge.

Vedrørende sagsomkostningerne

14 De udgifter, som Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har indgivet indlæg til Domstolen, har afholdt, kan ikke godtgøres, og da rets-

sagen over for parterne i hovedsagen har karakter af et incident, rejst over for den nationale domsmyndighed, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

i henhold til procesdokumenterne,
efter at den refererende dommers rapport er hørt,
efter at sagsøgeren i hovedsagen og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har fremsat deres mundtlige bemærkninger,
efter at generaladvokatens forslag til afgørelse er hørt,
i henhold til Traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, især dens artikel 177,
i henhold til Rådets forordning nr. 19 af 4 april 1962 vedrørende den gradvise indførelse af en fælles markedsordning for kornsektoren,
i henhold til Rådets forordning nr. 129 af 23. oktober 1962 vedrørende værdien af regningsenheden og de valutakurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik, især dens artikel 2,
i henhold til Kommissionens forordning nr. 67 af 11. juli 1962, der fastlægger kriterierne for ændringer i afgifterne på korn, mel, gryn og fine gryn, især dens artikel 1,
i henhold til Kommissionens forordning nr. 86 af 25. juli 1962, som fastsætter bestemmelser, der tilsigter at undgå omlægninger i samhandelen med korn, især dens artikel 1,
i henhold til Kommissionens forordning nr. 89 af 25. juli 1962 som fastlægger kriterier for fastsættelsen af priserne franco grænsen for korn, mel, gryn og fine gryn, især dens artikler 2 og 3,
i henhold til Protokollen vedrørende Statutten for Det europæiske økonomiske Fællesskabs Domstol, især dens artikel 20,
i henhold til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol, har

DOMSTOLEN

med hensyn til det spørgsmål, som er forelagt den af Hessisches Finanzgericht ved kendelse, afsagt af denne ret den 28. juni 1972, kendt for ret:

Kommissionens beslutninger af 7. januar 1966, 28. januar 1966, 18. februar 1966, 28. februar 1966 og 4. marts 1966, hvorved prisen franco grænsen for import til Forbundsrepublikken Tyskland af majs,

hidrørende fra Italien, fastsættes, er ikke gyldige for så vidt, som de ved fastsættelsen af prisen franco grænsen har lagt den mest fordelagtige pris, der er noteret på majs, importeret fra en tredjestat, til grund.

Monaco Pescatore Donner

Mertens de Wilmars Kutscher

Afsagt i et offentligt retsmøde i Luxembourg, den 10. januar 1973.

Justitssekretæren Præsidenten

A. Van Houtte R. Lecourt

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT K. ROEMER

(se sag 41/72, s. 7)